

der er Meget, som ikke er kommet frem i Thinget endfjende under Forhandling i Lønningsudvalget. Naar det er sagt med Hensyn til de to meget fremhævede Embeder i Odense og Aarhus, at man ikke kunde forsvare ikke at forhøje Lønningerne af Hensyn til Retsreformen, vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende heller ikke forsvare det ubelukkende af Hensyn dertil, men navnlig med den Betragtning for Die, at vil man gaa ind paa en Omregulering, er det et billigt Krav, at der ogsaa fra Repræsentationens Side tages Hensyn til Muligheden af at tilveiebringe de Besparselser, som man kan komme til ved Sammenlægning og Sammenlægning. Det er en Betragtning, der ikke kan forkastes, det vil jo ogsaa fremgaa af den ærede Justitsministers Foredrag. Her staar jeg igjen personlig noget forfjelligt overfor den Betragtning, der ellers næres af Flertallet. Min Hovedanke overfor hele det Retsvæsen, der nu foreligger, er, at Embederne ere for store, men det kan Udvalget jo ikke gjøre. Noget ved. Naar det engang er kommet i System med disse store Embeder, er Udvalget, selv om det nærer den Anstuelse, at disse store Embeder ikke ere noget Belsignelsesrigt, dog i sin Ret, naar det siges. Vil man have store Udgifter i den Retning, er man nødt til paa Grund af Konsekventerne at staa Indtægter ved Sammenlægning af Embederne, hvor det kan forsvares, selv om man i det Hele ikke er stemt for store Embeder. Jeg tror, at disse Betragtninger høre sammen. Vil man fordre store Lønninger, er det et berettiget Krav fra den mobfattede Side at søge at opnaa Besparselser, naar disse kunne staffles ulveie uden at gjøre Skade. Det paaftaar jeg uden, at være begjærlig efter store Embeder, at det kan lade sig gjøre uden uovervindelige Banskfeligheder. Men paa den anden Side er det Meget, der taler for at andlade at gjøre det, hvad der da konsekvent fører til, at man i det Hele undlader at røre ved denne Skala; thi saasnart man tager fat paa den, viser det sig umdgaaeligt, at det frembyder sig flere Konsekventer, man ogsaa maa tage Hensyn til. Det fører til det mindre behagelige Dilemma, med Embederne i Aarhus og Odense; men der siger jeg for mit Vedkommende i alt Fald, at den høitæredede Minister har Leilighed til, ved Minantsloven at afhjælpe en Ubillighed i Livens Løb. Med Hensyn til disse lidt fremhævede store Embeder er den største Banskfeligighed, og Wenpe den, at Embedsmanden har saa meget at varetage, at han umulig kan se sine Undergivne tilstrækkelig paa Fingrene. Det er fremhævet med Rette af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), at dette ikke alene personlige, men Pengeansvar, Embedsmanden løber, meget let afsætter ham for Tab ved hans Undergivne; men de Tab, han derved er udsat for, kan han paa ingen mulig Maade dække ved, at hans Lønning forhøjes med et Par Hundrede Kr. Dermed siger jeg ikke,

at det er en Grund til ikke at forhøje hans Lønning med et Par Hundrede Kr.; men jeg fremhævede det kun, fordi nogle Hundrede Kroners Forhøielse ikke hjælper til at holde denne Wenpe borte. Efter det alligevel, at Embedsmanden kommer til at lide et økonomisk Tab ved, at hans Underbetjente enten forsættelig eller ved Slødesløshed paadrage ham Ansvar, maa der raades God derpaa paa anden Maade. (Ufbrydelse). Det kan ske ved Lovgivningsmagten, og det kan ske paa anden Maade; men det er det, jeg indrømmer og forsaavidt giver mine Modstandere fuldstændig Medhold i, at jeg siger, at disse Embeders Størhed ikke er heldig. Jeg tror, at enten man kommer til en Retsreform eller ikke, maa man i alt Fald komme ind paa en Formindskelse af disse enorme Embeder, som dog til Syvende og Sidst maa være enhver Mand's Kræfter over Hovedet. Hvis jeg ikke tager meget fejl, har man iøvrigt en Spøstereisdøm for, at det ikke just er ethvert Tab, foranlediget ved Retsbetjentenes Undergivnes Uredelighed eller Slødesløshed, som det ved Domstolene bliver paalagt Embedsmændene at erstatte. Der maa være Grændser for denne Erstatningspligt, som maaft kunne drages ved Domstolene, men i alt Fald er det vist, at de kunne drages af Lovgivningsmagten. Jeg maa ogsaa bemærke med Hensyn til Smaaembederne, at med Hensyn til dem maa jo kunne gjøres gjældende som med alle andre lignende, at der er Mulighed for Avancement. Disse Mænd, der leve paa en Lønning af 2,000—3,400 Kr., maa jo dog have Udfigt til — og det viser sig vist ogsaa i det praktiske Liv at være Tilfældet — at avancere til de større Embeder. Det er den Maade, hvorpaa de komme til passende Lønninger. I det Hele taget maa ærede Medlemmer ikke tro, at disse 5 Klasser ere nogenlunde ligelig fordelte med Hensyn til Antallet. Embedernes samlede Antal er 136, men deraf er omtrent Halvdelen i 2den Klasse, og 2den og 1ste Klasse tilsammen ere dobbelt saa store som de 3 andre; 4de og 5te Klasse er kun 11 og 6 i Antal, medens f. Ex. 2den Klasse indeholder 64. Det er altsaa kun meget faa Embedsmænd af hele den Klasse, hvorefter her er Tale, som komme ind under de lavere Lønninger. Sluttelig skal jeg altsaa indstrænke mig til at fremhæve, at Hovedbetragtningen maa være den, at tage Hensyn til Tidsonstændighederne, som de vare, da de sidste Lønningslove bleve givne, og Tidsonstændighederne, som de nu ere, da de nuværende Lønningslove skulle gives; og at man vel maa huske, at dette Forslag jo foreligger uden Hensyn til de andre Lønningslove; og at det jo slet ikke er givet, at, fordi man ikke gaar ind paa gennemgaaende Lønningsforhøielser paa denne Lov, man derfor ikke gaar ind paa Lønningsforhøielser med Hensyn til de andre Love. Det er Noget, som jeg i alt Fald for mit Vedkommende paa det Bestemteste maa mobfige overfor det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein).